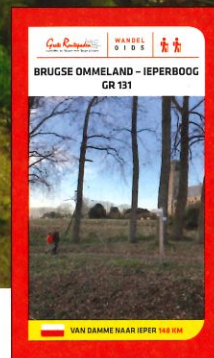

Een schoonheidsprijs zal GR 131 misschien nooit weggapen, maar een paar mooie karaktertrekken maken het zeker de moeite om het pad beter te leren kennen. Tussen Ruddervoorde en Vladslø lijkt Vlaanderen wel voor de helft bebost.

→ Tekst en foto's Johan Lauwerier

Bossen van Vlaanderen in Ruddervoorde.

GR 131 in 't nieuw DEEL 2

Bosbaden, soms met een geurtje

Giergeur

Ik ken nauwelijks het verschil tussen een voren-pakker en een grondfrees, laat staan tussen een Cambridgerol, een decompactor en een schijveneg. Na tientallen kilometers omringd door rollende en kruipende honderdpotige spinnen en reuzenmieren op off-roadwielen, ben ik niet veel wijzer. De mannen en vrouwen aan het stuur hebben haast. Op de smalle wegen tussen de velden is geen plaats voor een machine én een wandelaar. Die laatste moet aan de kant. Af en toe steekt een verontschuldigende arm uit de stuurhut. Het beperkende ritme van het pad duwt mij met mijn neus in een wereld die ik enkel ken uit de media, wanneer het gaat over groot-

schalige veekwekerij en de schaduwzijden van de landbouwindustrie. Vandaag letterlijk met mijn neus erin, want de giergeur is alomtegenwoordig. Betonnen dozen met zonnepanelen erop zijn overal. Vaak ontsieren ze de horizon. Soms zijn ze in het coulissenlandschap door rijen bomen en struiken aan het zicht onttrokken. Op die plekken houd ik dan halt om een 360 graden pirouette te maken en te zien dat het echt waar is, nog zoveel puurheid alom.

Dansende kaarsvlammen

Hoe groen is Vlaanderen nog? Donkergroen bijwijken. Lange dreven leiden naar kastelen en afgelegen boerderijen. En een dreef, met

els, eik of populier, zorgt voor geborgenheid. Ze biedt een veilige schoot in de open vlakte. Van de 47 km van Ruddervoorde naar Vladslø loop ik er zeker tien door bos. Bosbaden op GR-ritme. Vogels zingen hun lied op muziek uit de kosmos. De wind waait klokengelui, en een beetje spijtig ook het beerluchtje, tot tussen het gebladerte. Ik geniet van mijn lunch op een boomstronk, mét boszicht. Het blijft mij verwonderen dat mensen hier op al die plekken voor mij een pad hebben uitgestippeld: door het Groenhovebos, domein d'Aertrycke, Wijnendalebos en Koekelarebos. In Groenhove aan de rand van Torhout dwaal ik door een 50 jaar ongemoeid gelaten brok

Vladslø, Sint-Martinuskerk.

Het Treurende ouderpaar van Käthe Kollwitz.

De Waterburcht van Wijnendale.

fauna en flora bij het Diocesaan Dienstenhuis. Dit is een uitgelezen plek voor een nacht aan de oever van GR 131. Bedevaarders en wandelaars worden hier verwelkomd met een maaltijd en een bed. Vandaag ben ik de enige gast. Een lange avond in een klooster voor mij alleen. Door de pandgangen waart een aangrijpende stilte en in de kapel spreken dansende kaarsvlammen zwijgend hun eigen taal. Het is mijn GR-ervaring van het jaar.

Koningskwestie

Vanonder een paraplu zie ik niet veel van het domein en van het neogotische kasteel d'Aertrycke, dat bovendien in stellingen is gehuld. Een bank buiten is te nat voor een picknick en het interieur van het restaurant is niet compatibel met een uitgeregende rugzaktrekker. Ik wou anders eens binnen piepen of er nog enige herinnering is terug te vinden aan Xavier de Maere, de laatste privé-eigenaar van het kasteel, die bekend werd als opperbevelhebber van de Belgische Zuidpoolexpeditie van 1958. In kasteel Wijnendale raak ik ook niet binnen want het gaat pas na de middag open. Voor wie geboeid is door vaderlandse geschiedenis is Wijnendale wel een plek om 'u' tegen de zeggen. Hier vond op 25 mei 1940, na de inval van België door nazi-Duitsland, het dramatische gesprek plaats waarbij koning Leopold III tegenover zijn belangrijkste ministers weigerde met hen naar het buitenland te vluchten en van daaruit de strijd verder te zetten. Deze weigering legde de kiem voor de latere 'koningskwestie' die in 1950 België aan de rand van een burgeroorlog bracht. Eeuwen eerder kwam Keizer Karel in Wijnendale de tijd doden, wachtend op zijn schip dat hem van Vlissingen weer naar Spanje moest voeren. En op 6 maart 1482 stortte tijdens een valkenjacht Maria van Bourgondië, 'vorstin van de Nederlanden', er van haar paard. Ze overleed drie weken later en onze geschiedenis kreeg een nieuwe wending. Begin 19de eeuw was de dichtbeboste streek

een schuiloord voor de beruchte bende van Baekelandt. Hier werden roof- en moordtochten op rijke boeren en burgers gepland.

Corsicaanse den

De aantrekkingskracht van Wijnendale is dus groot en zelf had ik ook wel uitgekeken naar mijn tocht door het 181 ha uitgestrekte bos. Maar onafgebroken stortbuien fnuiken mijn enthousiasme en ik besluit te wachten tot de weergoden een betere bui hebben. Een week later sta ik op een frisse zonnige lenteochtend terug in Wijnendale. Het verlangen wordt vervuld, om even te zien, te ruiken, te voelen hoe dat alles proefde één of misschien meer eeuwen geleden. Op nauwelijks tweehonderd meter van de drukke weg Torhout-Oostende zou je zowaar twijfelen of het plots uit het groen opduikend kasteel geen luchtspiegeling is. En toch is Wijnendale niet mijn favoriete bos. Mijn eerste prijs is voor Koekelarebos. Hier ruikt het naar zuiderse dennenwouden. Door verkavelingen en wegeaanleg blijft er van de oorspronkelijke 340 ha nog amper 70 ha over. Maar een variant van de Corsicaanse den heeft de botte bijl overleefd en de harsgeur van naaldbomen in de warme middag geeft de wandelaar een ver-weg-gevoel. Daarvoor is allicht ook het koppel in kantooroutfit hierheen gekomen. Na weer eens vele kilometers zijn ze de eerste mensen op mijn pad. Maar een babbel zal hen niet goed uitkomen. Ze leunen nogal heel dicht tegen mekaar aan en hebben duidelijk samen wat om handen tijdens hun middagpauze. Ik wil niet storen en vervolg discreet mijn weg, wandelvoetbal spelend met dennenappels.

Het front in

Hebben zij ooit met dennenappels mogen sjotten, de jongens uit 'de Grote Oorlog'? In Vladslø liggen ze met 25638, gesneuvelde Duitse soldaten, begraven onder rijen eenvoudige vierkante stenen. Vanaf hier is er geen twijfel, ik word het front ingestuurd. Wandelend op

oorlogspad, mijmerend, gruwend. Ik moet van mijn hart een steen maken en uiteindelijk de blik afwenden en weggaan van het 'Treurende ouderpaar', het beeld dat Käthe Kollwitz maakte voor haar gesneuvelde 17-jarige zoon Peter. Het pad, het leven, gaat voort.

PRAKTISCHE INFO

Route en bewegwijzering

De 148 km lange GR 131 'Brugse Ommeland - Ieperboog' is in beide richtingen bewegwijzerd met wit-rode streepjes. Enkele verbindingstroken beton en asfalt zijn niet te vermijden, maar je krijgt er heel wat mooie natuurgebieden en bospartijen voor. Meer info op de routepagina voor GR 131 op www.groteroutepaden.be.

Kaarten en gidsen

Tussen Damme en Ieper doorkruist GR 131 drie streken: het Brugse Ommeland (47 km), het Houtland (46 km) en de Frontstreek (54 km). Deel 1 kwam aan bod in vorig nummer van Op Weg, deel 3 is voor het volgende. De gids is te koop in de GR-webshop.

Info

De combinatie GR - openbaar vervoer lukt goed. Met de bus geraak je vanuit Brugge in Ruddervoorde. Vanaf station Torhout zijn er bussen naar kasteel Wijnendale en naar Vladslø. Overnachten kan in Groenhove: www.groenhove.net. Verdere tips: zie de onlineversie van dit nummer. Meer weten over ontstaan en ontwikkeling van GR 131, wetenswaardigheden, geschiedenis van de streek, fauna en flora: www.trekkings.be.

